

„Kako hitro se bliža!“ mu je vztrepotalo srce. Že je razločil posamezne ljudi. Tedaj so se zaslišali ukazi, šli od ust do ust. Zabliskalo je, zaprasketalo iz nešteto lin in črne postave na ravnini so izginile, kot da bi se bile pogreznile v zemljo.

„Zadeti,“ je zamrmral novinec in se oddahnil. A hip nato so postave pred njim zopet vstale, se bližale, izginjale in se zopet prikazovale. In strelji so prasketali in uho je oglušilo napol.

„Kaj, vstajajo mrličiči?“, se je prestrašil novinec in se okrenil. Ob sosednji lini je slonel Črni vrag in streljal mirno in hladnokrvno. Na obrazu se mu je poznalo, da je vaje prizora pred seboj.

„Kako je bled,“ je pomislil novinec in streljal razburjeno dalje. Tam na koncu ravni je vstala nova vrsta gostih pik, sledila prvi, se redčila, padala, se vzdigovala in zmanjšana se bližala. —

Janko Samec:

Ob Adriji.

I.

Dve jadri v daljavi, vmes morje široko . . .
 Joj, kakor da tam bi dve duši ljubeči
 hoteli podati si utrujeno roko,
 da vkup bi živeli v veselju, nesreči. —

Vse bliže in bliže sred morske daljine
 se stiskata plašno, dokler sred poldneva
 tam drugo za drugim nekje ne izgine
 v bleščanje skrivnostno poletnega dneva.

II.

Večerno zvonjenje . . . In niže in niže
 že spušča se solnce, da v daljni daljavi
 vse sveti prečudno se v zarji krvavi,
 kot da svet z jeziki ognjenimi liže.

O sanje večera! Ah, kdo pa naj sluti
 vso vašo krasoto, če sam vas ne gleda,
 ko mogle podati pero in beseda
 še nista mi tega, kar duša mi čuti!